

Acte primer

Vestíbul del castell. Al fons la porta d'entrada, que dóna al parc, i un gran finestral discretament gòtic. A l'esquerra de l'espectador, arrenca d'una ampla escala que condueix als pisos superiors. A la dreta, gran escalfapanxes, amb un banc de fusta amb respatiler, orientat de cara al públic. Pocs mobles. Una cadira davant del banc, d'esquena al públic. Arques, panòpies, barguenys, una tauleta baixa davant la llar. Un altre banc de fusta sota el finestral. Damunt de l'escalfapanxes, gerres d'aram i de vidre, buides i amb flors boscanes. Una arqueta entre les gerres. Damunt, penjat al mur, un gran retrat de Lady Fergusón amb vestit de fer-se retratar. Blanc, llarg, ample, amb volants a les mànigues i a la faldilla, una llaçada rosa a la cintura. Porta una corona de flors boscanes al cap, i un ram de ginesta a les mans. També porta un collaret de perles que ha de cridar l'atenció.

Es de nit. Es sent soroll de pluja i trons. De tant en tant, resplendors de llamps al finestral. L'il·luminació de l'escena ha de venir de l'escalfapanxes, i ha de variar d'intensitat segons l'abandament del foc.

*A. Jimu Ferrer. a l'esquerra, una columna
simbòlica que sosté un arc.*

Escena 1

Diana i August

En aixecar-se el teló, no hi ha ningú a escena. Després d'una petita pausa, es senten cops a la porta del parc. Els cops són cada vegada més forts
August--(darrera la porta) Obriu! Obriu!

Diana--(igualment) Obriu!

(Truquen amb més intensitat, i criden. A la fi, obren la porta que estava ajustada)

August--Mira que esperar tanta estona que ens vinguéssina obrir, i tenir la porta oberta!

Diana--Només ens podia passar a nosaltres. I amb aquesta pluja, que cau!

August--Bé, almenys hem trobat un refugi per esperar que pari de ploure.

Diana--Tan ras que estava quan hem sortit del poblet. Estic feta una esponja (es treu l'abric i el barret. L'autor s'havia oblidat de dir que Diana i August van vestits de Globe-trotters, amb polaines, brusa de llaç, jaqueta impermeable i barret de cuir. Diana porta a més, un abric de viatge) i tu! (senyalant August) Treu-te la roba sinó agafaràs una pulmonia

August--Els microbis no poden res contra nosaltres. Som invencibles. (es

treu, tanmateix, la jaqueta i el barret) Quina pega, de posar-se a ploure, ara!
(deixa la roba al banc, vora el finestral, i avança cap al vestíbul)

Diana-(que s'ha quedat a la porta) On vas?

August-On vols que vagi? A prendre possessió de casa nostra.

Diana-No em deixis sola. Tinc por. No ho puc evitar, els llampecs em transtornen.

August(recula i agafa Diana per la mà. Deixa l'abric de Diana junt al seu)
Vina amb mi, covarda.

Diana-Tu creus que aquest castell està habitat?

Donen un tomb per l'escena agafats de la mà

August - No és molt confortable, però millor estarem ací que no a fóra. Probablement aquest castell és d'algún noble que viu a Londres, i ve a caçar a la tardor.

Diana-Hi ha cacera, per ací? Porcs senglars, o llebres?

August- No ho sé. Però és igual. Si no n'hi ha se la deuen inventar. Mira! una llar!

Diana -Si, però sense carbó(s'asseu al banc) tan bé que ens aniria una mica d'escalforeta. Em fan mal els peus. Quan hem corregut, dues hores?

August- A penes vint minuts. Sort que hem vist el castell, il·luminat per un llamp, quan ens hem perdut al parc. ¹² Em penso que no hi ha cap altre sostre en quaranta llegües a la rodona.

Diana- No cal que diguis, que la costa és duríssima. I jo, que no estic gens entrenada a córrer! Tenia el presentiment que ens passaria alguna cosa així. No sé perquè no hem hagut d'anar a Londres amb el tren. A vegades tens unes idees absurdes, August. Pensar que si no t'hagués cregut, ara podria estar-me tranquil·lament a ~~l'hotel~~ l'hotel, vernissant-me les ungles!

August- O la presó, rosegant-te-les. No has vist el ramat de policies que hi havia a Folkestone, a l'arribada del vaixell?

Dia- Naturalment, com que aquella princesa de la Conxinxina arribava amb nosaltres.

August- Eren allí, perquè sospitaven que arribàvem nosaltres. No facis el desentés.

Diana- Quina honor! Però els hem despistat completament.

August.- Però els hauríem tornat a trobar a l'expres, a l'estació. També deuen vigilar les carreteres. Scotland Yard ha fet qüestió de principi, la nostra captura. Hem de prendre moltes precaucions. Veus, cada vegada estic més satisfet de la ~~meua~~ idea de disfressar-nos de rodamons. Qui s'atrevirà a sospitar d'una parella que té la bona fé de viatjar a peu? No t'has fixat com

la gent ens mira, d'una manera que sembli que digui "infeliços, que en sabeu poc, d'anar pel món!

Diana - Tot el que vulguis. -eró la nostra captura era problemática, i el nostre refredat és segur

August - Oh! si tinguéssis el recomanable costum de llegir els diaris t'haurie enterat que la baronessa Gerard ha ofert 100 lliures a qui ens atrapi.

Diana - Quines ganes de sortir als diaris! Total per aquell braçalet de margarides falses que va.. "perdre"?

August - Ja ho veus. Ha dit als periodistes que estava valorat en cinquanta mil francs

Diana - Quina exageració! Quan ens en va donar aquell home d'Amsterdam?

August - Tres mil

Diana - Posem que en valgui deu mil. Ja em semblava que la baronessa Gerard tenia mania de grandeses. No trobes, August, que hi ha molta gent estúpida?

August - D'acord. Però nosaltres..

Diana - (interrompent-lo) Nosaltres, els lladres de frac..

August - (Irritat) Com t'he de dir que em molesta aquesta denominació? Lladres de frac! és ridícul! (diana es treu les sabates . August es passeja pel seu davant) La gent que ha inventat aquesta frase, no sap res del nostre ofici.

Diana - Aixó és indiscutible.

August - La nostra professió, és un ~~part~~art. Tan difícil, tan arriscat, tan noble com els altres.

Diana - Aixó ja és més discutible.

August -Burgesa! Tota la vida se 't coneixerá que has estat pensionista a les Concepcionistes!

Diana -I a tu, tota la vida se't coneixerá que el teu pare feia jocs de mans a les fires!

August -és que aixó no és tampoc una professió honesta, senyora princesa de la Conxinxina?

Diana - Sens dubte. Més honesta que la nostra.

August - Ah, si? Vols que posem una barraca, i anem de poble en poble a fer badar la gent? T'adverteixo que sé fer jocs de mans. Veurás, dóna'm el teu anell

Diana - Gràcies. No m'agraden les fires, fan massa olor d'oli barat. Prefereixo arrossegar els meus remordiments.

August -Hipòcrita! (esdevenint manyac de sobte)petita hipòcrita!

Diana - I ja que em fas recordar d'olors, quan arribem a Londres vull que em compris aquest noi perfum de Boulanger. La baronessa Gerard en portava. Ah, si

7 li hagués pogut robar!

August - Té 'n compraré cent flascons si em surt bé una cosa que he pensat, escolta

Diana -Altra vegada una idea genial?No m'expliquis res, ara, perquè no tinc el cap clar. Em fa mal tot el damunt. No m'estranyaria gens que tingués febre, però que l'humitat no em prova gens. I tinc els nervis de punta. Aquests llampecs, em carreguen d'electricitat. A vegades em sap greu d'ésser tan sensible, les persones purament físiques, us estalvieu moltes estones desagradables

August -Qué estás dient?Parles com una novel·la rosa

Diana - Ja sé que no em pots comprendre. Estic esgarrifada d'haver de fer nit en aquesta caverna. No sents un sorollet estrany? Vols dir que no hi ha rates en aquest castell.

August - No tinguis por. Aquest sorollet no és de rates.

Diana - N'estás segur?

August -Seguríssim.

Diana - Es un sorollet estrany. Qué pot ser?

August - Probablement els corbs.

Diana (amb un crit) corbs!

August - Si. Tots aquests castells abandonats n'estan plens. Però no temis. Són uns corbs inofensius. Només s'alimenten de papallones i de fantasmes

Diana - Vols que em torni boja? No en tinc prou d'haver corregut dues hores pel bosc, sota la pluja, no en tinc prou d'haver de fer nit en aquest castell sinistre, que encara em vols fer por amb les teves històries de ~~sporssss~~ fantasmes. Ets un home cruel.

August -(rient) serenitat Diana. Arreplega serenitat per demà al matí.

Diana - M'és impossible pensar en demà al matí. Estic segura que tinc febre. No em deixaré mai més el termòmetre al maletí.

August - Què en treuries de tenir-lo? Suposo que no voldries que anés a buscar cap metge però, calla, potser hi ha algun llit, per ací dalt. (fa acció d'anar cap a l'escala)

Diana -(retenint-lo pel braç) em moriria si em deixaves sola! (Pren la roba del banc vora el finestral i la porta al banc vora la llar. S'ajou al mateix banc després de fer un coixí amb la roba) Té, així descansaré perfectament.

August - i jò?

Diana- Tu seus ací, al meu costat, en aquesta cadira. (August pren la cadira i s'asseu) Una nit es passa de qualsevol manera. M'hem passades de tan extraordinàries, de nits!. Te'n recordes, d'aquella nit, a la tercera del v aixll que fa la travessia Hamburg Estokholm?

10 August-Si me'n recordo, dius?va ser una jugada mestra.El famós diamant de la duquessa Von Ribenthal!ningú no sabrà mai com va sortir d'Alemanya!

Diana-Dins un panet que vaig començar a menjar-me a Hamburg,i no em vaig acabar fins a Suècia.I t'asseguro que tenia gana.Me l'hauria menjat tot amb una mossada.

August-Cofessa que a tu no se't'hauria acudit mai.

Diana- I et recordes també d'aquella nit a Venècia?Quina nit més divina! ens havíem conegut al matí.Feia hores només.Aquella aigua densa,aquelles cançons,les góndoles que sembla que naveguin entre núvols...L'endemà al matí vaig trobar que em faltava la meva anell de topazis

August -Procura no posar-te romántica.Recorda que no tens veronal i no podràs dormir.

Diana- Tu m'estimaves,aleshores, August?Es una cosa que m'he preguntat moltes vegades.(August fa un gest indefinit amb la mà i es lleva)No et pensis,no em treu cap hora de dormir

August-Així ho espero.T'he preguntat mai,jo,si m'estimaves a mi?

Diana -No m'hauria sabut greu que m'ho haguéssis preguntat,aquella nit.Peró es veu que el teu estil,no tolera preguntes.Només et cuides de manar i

i de que els altres t'obeeixin. No puc comprendre quina cosa em va empènyer a seguir-te, l'endemà al matí, quan encara no sabia qui eres, ni què em va fer restar amb tu quan vaig descobrir la teva veritable personalitat. Val a dir, que tampoc no sé no m'has engegat a passeig fa temps.

August -Veus, aixó és una cosa que jo tampoc no comprenc. I em venen ganes de fer-ho, no et creguis, sobretot quan et poses sentimental.

Diana- Et penses que no ho sé, què et faig nosa?

August-Nosa? ets tan inofensiva, que no arribes a fer nosa. I si algún dia me'n féssis, acabarien d'anar plegats, Diana.

Diana- Perqué no acabes de dir clarament les teves intencions? Si no t'has desfet de mi, ja, és perquè et feig por

August-(esclafint a riure) Por! Has dit por? Tu, a mi?

Diana -Si. Por de mi. Amb la meva ajuda, la policia et detindria desseguida

August - Sempre he tingut poca confiança en el teu talent professional, i no m'enganyava. Acabes de parlar com la més vulgar de les aficionades.

Diana- Moltes gràcies.

August -No es mereixen. És increïble el mal que les pel·lícules de lladres ens han fet. Avans, els...els..

Diana- els lladres de frac

August- Bé, els lladres de frac, érem una gent optimista, sense complicacions,

esprtiva. Ara ens hem tornat una colla de neurásténies. Vaig conéixer una noia, fa molts anys, que era una delícia. Alegre, intel·ligent, raonable.. Es va casar amb un carrabiner.

Diana- És una manera de dir-me que jo no soc ni intel·ligent, ni alegre, ni raonable. Doncs has de saber que a les concepcionistes era la primera de classe.

August. M'ho crec. Però si no t'hagués arreplegat jo, que faries, ara?
El teu mal, és que no tens personalitat. I les persones sense personalitat necessiteu agafar-vos a algú per a viure, no podeu anar sols pel món. Tu em vas trobar a mi i et vas aferrar als meus braços, com t'hauries agafat a un ferro roent. I jo em vaig deixar agafar, aixó és tot.

Diana- Ets intolerable! Però ja has acabat d'insultar-me. Si no plogués, ara mateix me'n aniria. Demà al matí me'n torno a París.

August- Com vulguis. La presó de París és una preciositat. Hi estarás molt còmoda

Diana- Qualsevol lloc de la terra m'agradará si tu no ets al davant.

August- Millor t'aniria que provessis de dormir una estona. Et calmaria els nervis. Perqué no ho proves? vols que et canti una canço?

Diana- Deixa'm en pau! (S'ajeu al banc vora la llar. August amb les mans a

les butxaques es passa pel vestíbul. Aiula)

Diana-Vols callar? (August para de xiular. Rodant pel vestíbul s'adona del teléfon)

August-Qué és aixó?(corrent -hi) un teléfon! Aquest castell está habitat!

Diana-(es redreça i es posa les sabates) Déu meu!, estem perduts!

August-(Es posa a riure) Perduts? em vols explicar per qué? Veus com no saps el qué et dius?

Diana-Oh, calla! Qui pot viure ací? Hi ha tres dits de pols al sostre, teranyines per tot arreu, estás segur que els fantasmes no parlen per teléfon?

August-Tranquilitza't. Sigui qui sigui l'habitant d'aquest castell, t'ara dorm. Demà al matí, quan es llevi, ja serem fóra.

Diana- Si para de ploure (Es sent soroll de passes damunt, i es projecten dues ombres dalt de l'escala.) (amb un xiscle) Qué és aixó? (August i Diana agafen les robes mullades i corren a amagar-se darrera la columna de primer terme. Entra Lord Frederic del braç de Maria que porta un canelobre

Escena 2

Diana, August, Lord Frederic i Maria Les dues parelles, dialogaran separatament.

Diana-Quina gent més estranya!

August-Xtttt! (Maria acompanya Lord Frederic al banc, vora la llar, i Treu

llenya de davall del banc. Envéu el foc.)

Diana-No ens hem adonat que allí hi havia llenya

August-ets una calamitat

Diana-Sort tens que no puc cridar:

Lord Frederic-Está bé, Maria. Deixa'm un manyoc de llenya a l'abast de les
meves mans, fa fred, aquesta nit, i les brases cremaran depressa.

Maria-Fa una nit infernal, senyor. Una tempestat terrible. Ha caigut un llamp
al jardí.

Lord Frederic.Sento el soroll de la pluja. L'he sentit tota la tarda, mentre
dormia. Es molt agradable. Tu no pots comprendre, Maria, com els sorolls són
preciosos, quan s'és cego. Fan companyia, fan somniar. Els sorolls i els per
fums. Estás ben segura que el llamp que ha caigut al jardí no ha aterrat
el magnolier?

Maria-Seguríssima, senyor. Ha caigut més avall de la glorieta. Tot el més que
pot haver cremat, és un xiprer, o una tília

Lord Frederic-Així sigui. No has provat mai d'olorar una magnòlia amb els
ulls tancats?

Maria-No senyor.

Lord Frederic-Ah! (fa un gest indefinible de llástima i d'incomprensió)

Doncs vull que ho facis.

Maria-Ho faré, senyor. Però no tindrem magnòlies fins al Maig.

Diana-Realment, deu ser deliciós olorar una magnòlia amb els ulls tancats!

August-Xttxttt!

Lord Frederic-Doncs recorda-te'n quan siguem al maig, sobretot si jo em moro abans d'arribar-hi. Aquesta pluja és deliciosa, però perjudica el meu reuma. Estira'm aquesta cama, Maria (Maria ho fa) així. (Maria treu d'un bargueny una botella de ginebra i un vas, i els porta junt amb una tauleta baixa, vora Lord Frederic)

Lord Frederic-Maria, L'absenta.

Maria-Ja és ací. (li agafa la mà i li fa tocar la botella i el vas.)

Lord Frederic-Ara deixa'm sol.

Maria-perfectament, senyor. (Maria tanca la porta del pare amb balda, i després s'asseu a la cadira, vora Lord Frederic, i fa una bacaina)

Diana-i tenies absenta, i no l'has sabut veure! Quèts una calamitat!

August-(per Maria) què fa aquesta dóna que no se'n va?

Diana-No t'has adonat que ell és cego?

August-Es clar que me'n he adonat. M'has pres per ximple?

Diana-(per Lord Frederic) Quina tragèdia, no trobes? (August la mira despectiu)

16 Lond.

August- Ja fa 25 anys! i el cas és que mai no sé a quin dia som. Hem entrat al Novembre o som a darrers d'Octubre? Elissa es va morir el 4 de Novembre. Aquesta absentia cada dia és millor. (se'n serveix, amb dificultat, i beu)

Diana- Qui devia ser, aquesta Elissa?

August- No cridis tant! Els cegos tenen l'oïda molt fina.

Lord Frederic -Hauré d'avisar a Maria que no deixi passar el 4 de Novembre sense netejar el retrat d'Elissa. Hi deu haver molta pols. Tanta pols com de munt d'ella mateixa!

Diana- Elissa deu ser aquella dama del retrat.

Lord Frederic- Mai hauria cregut que 25 anys podéssin passar tan depressa! Sembla que era ahir, que jo pintava el seu retrat!

Diana- Qui diria que aquest retrat fa 25 anys que és fet? El vestit d'ella és d'última moda.

Lord Frederic- Els meus ulls eren clars, aleshores. Fins pels colors i les ombres. (beu) Ara, sort de l'absentia. I el pitjor és que si no fos el reuma em faltaria poca cosa per a ser feliç. Si, perquè la meua ceguera m'isola d'un món que ja no m'interessa i em fa viure només de records. Ah! Elissa. Jo també visc, com tu, fóra d'aquest món. Llástima que havent deixat de viure, els dos, no ens hàgim pogut trobar!

Diana-Quin vell més tendre! sembla de novel·la.

August-Tendre? maniàtic, diràs.

Diana-Es absolutament impossible que puguis comprendre. Et manca...instint.

August-Instint?

Diana- Si. Es a dir...cor, sentiment.

August-(posa els ulls en blanc sense respondre)

Lord Frederic.-Que clar ho veia tot, aleshores! Encara que potser encara ho veig més ara. De qué serveix distingir els iris de rosa i de gris que hi ha als plecs d'un vestit blanc?

August-De res, evidentment.

Lord Frederic.-I els matissos de blau i de plata d'uns cabells negres, o les infinites gradacions de rosa d'uns braços nus?

August-Quin vell més xerraire!

Diana-Es l'absenta. I a més, no veus que espensa que no el sent ningú?

August-Aixó és el que em molesta. Qualsevol diria que està fent comèdia davant del públic. No trobes que sembla un actor? Fins li tremola la veu..

Diana-(ofesa)ets un home de pedra.

Lord Frederic.-I les tonalitats canviants, múltiples, verdes, blanques, vermel·les, de cada perla del teu collaret?

18 August- Alto! aixó es fa interessant.

Lord Frederic- Com m'atardava a pintar-lo! L'estimaves tant, el teu collaret! Vaig voler-lo posar al teu retrat igual que totes aquelles coses que preferies. El vestit blanc d'organdí, la corona de flors boscanes, el ram de ginebra que collies cada tarda al jardí, i el collaret de perles

Diana- Elissa devia ser una dona molt elegant.

August- Si. Probablement es devia avorrir molt, i devia enganyar aquest pobre home amb un militar.

Diana- Imbecil!

Lord Frederic- I ara, perqué voldria veure totes aquestes coses, si no et podria veure a tu, Elissa meva? (Pausa. Román llarga estona amb el cap cot)

Diana- Ah! aixó és admirable!

Lord Frederic- (en un transport) Però et veig, Elissa. Et veig ben clar. ets davant meu. Sembla que et pugui tocar. Somriu, estens els braços, em passes la mà pel front... (queda mut, en éxtasi)

August- Aquest home veu visions.

Diana. Es clar. No veus que és cego?

(Maria es desperta)

Lord Frederic- (redreçant el cap) Portes el mateix vestit blanc, i la mateixa corona de brúcs i gladiols, que, per miracle, no s'ha marcit. Has trobat el co-

lliaret a l'amagatall on el guardo gelosament, i el portes també. (Estira els braços com si volgues agafar alguna cosa)

August- Llamp de Déu! has sentit, Diana? aquest home guarda un collaret de perles!

Lord Frederic- Fins em sembla que et sento cantar. Aquella cançó de Schumann, tan dolça... tan bonica. Es estrany. Sembla que et sento, però no puc recordar la cançó que cantaves, i que juraria que estic sentint de nou (canturreja en veu baixa) Era així? no, no és així. (torna a provar) Déu meu, aquesta cançó, aquesta cançó! (Maria s'aixeca alarmada. Va fins a l'escala i de cara Lord Frederic diu tímidament)

Maria- Senyor..

Lord Frederic- (revenint) ja?

Maria- El senyor fa mal fet d'excitar-se d'aquesta manera. No és gens bo per la salut.

Lord Frederic- Que se'm en dona de la salut!

Maria- Tan tocat les dotze. Hi ha molta humitat. El senyor hauria d'anar a descansar. Es molt bo pel reuma (L'agafa pel braç i se l'emporta escales amunt.

Lord Frederic- M'enganyes, Maria. Estic segur que encara no fa un quart que

he baixat. Cada dia m'hi deixes estar me'nrys.

Maria-Es pel seu bé, Lord Frederic (desapareixen)

Escena 3

Diana i August

Diana i August segueixen la marxa de Lord Frederic i Maria, i quan han desaparegut, surten de darrera la pilastra.

Diana-(davant del retrat de Lady Elissa) T'agrada aquest retrat?

August -El collaret és magnífic

Diana-Éspléndid. I el vestit deliciós. No trobes que ella devia tenir el nas una mica massa llarg?

August- Hi ha pel cap baix, una cinquantena de perles. Li dona tres toms al coll

Diana- Anaven barates les perles, ¿¿¿ vinticinco anys enrera? Fixa't, sembla que ella tingui uns ulls, estranys. Una mica estrábics. Em pensava que era més bella. (va vora la llar i afegeix llerya al foc)

August-El collaret és en aquest castell. L'hem de trobar, Diana. No serà una nit tan mal aprofitada. De les coses mai no sabem el que és bo. A veure si aquesta tempestat ens fara un gran servei.

Diana-(sense fer cas de les paraules d'August) Aixó deu ser que ell no pintava gaire bé. Aquestes mans estan bastant mal dibuixades, i els..

21

August-(interrompent-la, frenètic)Vols fer el favor d'escoltar el què dic?

Diana-Amb molt de gust. Fa 5 anys que no faig res més que escoltar el que dius. Ja he començat a aprendre'n.

August- El vell guarda el collaret de perles (senyalant el retrat) aquest és collaret de perles, en un amagatall, aef al castell. L'hem de trobar. Ningú no sap que fem nit aef. Passaran molts dies, segurament, abans ell no s'adoni del robar. És una ocasió excepcional, un afer facilíssim. No el podem deixar perdre.

Diana-(passa una estona sense respondre. A la fi) Bé, què vols que faci?

August-No hem de perdre temps. (es treu d'una butxaca interior rossinyols i claus universals) Té. Obre els ~~mobles~~ mobles de la planta baixa. Jo vaig a explorar els pisos de dalt (puja decidit, de puntetes, les escales)

Diana-Tinc por, August!

Escena 4

Diana sola

Va davant del retrat.

Diana-El vestit és deliciós, no es pot negar. Devia morir molt jove. És simpàtic aquest vell. August, el pobre, és absurd. (va per obrir un bargueny, però no està tancat. Durant tot el monòleg Diana anirà obrint els mobles del hall. Està

vist. En aquest casallot no hi ha res tancat, ni mobles, ni porta, ni calaixos. o bé no tenen res de valor, o no saben que existeixin els lladres. Fet i fet, tant el senyor com la minyona sembla que visquin als llims. (amb una mica de passió) Es adorable, el vell cavaller! No creia que al món hi hagués homes així. Quan parlava d'aquella manera, no semblava de carn i ossos. Si no fos cego, es podria prendre per un fantasma.

S'hi devia viure bé, aci, 25 anys enrera. De bona gana m'hi quedaria uns dies a descansar. A descansar de qué? Es igual, m'hi trobaria bé. Ajudaria a la vella minyona a cuidar el vell senyor. Quina cosa més sentimental! Una lladrossa convertida en infermera! (s'acosta al finestral) Encara plou. Demà trobarem tots els camins plens de fang! "Trobarem". Sense voler, ja m'ha sortit. Si al capdavant és inútil que em proposi abandonar August. No podré mai, ho veig clarament.

Hi ha dones que neixen per a ser reines, mares de família, monges, actrius, cocottes. (S'asseu al banc, vora la llar que torna a cremar intensament) Com escalfa, aquest foc! Potser no arribaré a costipar-me. Perqué devia néixer jo? No ho he pegut aclarit mai. Estic desvariejant. Estic segura que tinc febre. Seguríssima.

Baixa August

Diana i August

August--(per Diana) si que és una manera de treballar!

Diana--Tinc febre, August. I no hi ha res, aïf baix. Tot està obert i buit.

August--Diantre de vell!

Diana--I tu, tampoc has trobat cap tresor?

August--Res. He obert una caixa forta a la biblioteca. Saps que hi havia?

Diana--Corbs, potser?

August--Un vestit blanc i una corona d'herba seca.

Diana--(senyalant el retrat) els d'ella!

August--Segurament. (veient l'arqueta damunt la xemeneia) Però, i aquell joier, l'has vist?

Diana--(aixecant-se) No. Ja t'he dit que tenia febre.

August--(la mira amb ira i la va a obrir.) Tampoc hi ha res. Es revoltant. Saber que estem a la vora d'una joia magnífica i no poder-la descobrir! (Diana s'ajeu al banc, vora el foc, es cobreix amb l'abric i es disposa a dormir)

Diana--Bona nit, August. I resignació.

August--(no contesta. Va vora el finestral i mira la pluja.

Pausa. Lord Frederic baixa, amb païama i bati, sol, \$\$\$ recolzat a la

paret de l'escala, o al\$ passamá si el decorat ho consent. Quan és a la darrera escala s'acara al retrat i diu

Lord Frederic-\$\$\$ M'havia oblidat de dir-te bona nit, estimada. (Diana que mig dormia es desperta amb un crit) Qué és aixó? Qué és aquest crit? És una il·lusió dels meus sentits, o és la teva veu, Elissa, el que he sentit?

(Diana i August es miren\$ aterrats) Respón, crida una altra vegada!

(pausa) No sento res. Devia ser l'absenta. (Fuja lentament)

Diana-(excusant-se) Ha estat la sorpresa. Imagina't que estava somniant que..

August-Calla. Que no etbtorni a sentir. (fa un gest de triomf) Ja está! Inc una idea.

Diana-Una altra de les teves famoses idees!

August-(Imperiósament) Calla i obeeix, dona sense cervell. Procura comprendre. Demá al matí, és dir, desseguida que pari de ploure..

Diana-I si plou una setmana de reng?

August-No m'interrompeixis. (Confidencial. Comença a caure el teló) Veurás, anirem els dos al poblet, aquest poblet que hi ha al capdavall de la muntanya i demanarem a algú ....

Teló